

Sygn. akt VU 338/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant st. sekr. sądowy Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku G. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania G. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 kwietnia 2018 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni G. D. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 23 marca 2018 roku.

VU 338/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział T. odmówił wnioskodawczyni G. D. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Powołał przepisy art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych i wskazał, że wprawdzie wnioskodawczyni do dnia rozwiązania stosunku pracy udowodniła wymagany staż ubezpieczeniowy, to jest 30 lat, 7 miesięcy i 3 dni, jednakże nie pobierała zasiłku dla bezrobotnych przez okres 180 dni.

W odwołaniu od tej decyzji G. D. wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Podniosła, że ZUS błędnie interpretuje art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych. Wnioskodawczyni pobierała bowiem zasiłek dla bezrobotnych od dnia 18 lipca 2016 roku, następnie od dnia 1 marca 2017 roku podjęła zatrudnienie. Po jego ustaniu od dnia 1 września 2017 roku kontynuowała pobieranie zasiłku dla bezrobotnych i łączny okres jego pobierania wyniósł co najmniej 180 dni. Wnioskodawczyni podniosła, że przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie statuują obowiązku nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych po ustaniu ostatniego stosunku pracy, a więc spełniła ona wszystkie przesłanki wymagane dla przyznania prawa do tego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni G. D., urodzona w dniu (...), wystąpiła w dniu 22 marca 2018 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z wnioskiem o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

(dowód: wniosek k. 1 – 2 – w aktach ZUS)

Od dnia 2 maja 2016 roku do dnia 10 lipca 2016 roku wnioskodawczyni była zatrudniona u R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. na podstawie umowy o pracę na czas określony. Stosunek pracy ustał z upływem okresu, na jaki został zawarty.

(dowód: świadectwo pracy k. 6 – w aktach ZUS)

Od dnia 18 lipca 2016 roku wnioskodawczyni została zarejestrowana jako osoba bezrobotna i pobierała zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 18 lipca 2018 roku do 28 lutego 2017 roku.

(dowód: zaświadczenie k. 10 – w aktach ZUS)

Następnie od dnia 1 marca 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku wnioskodawczyni była zatrudniona u J. P.. Stosunek pracy ustał z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych dotyczących zakładu pracy.

(dowód: świadectwo pracy k. 7-9 – w aktach ZUS)

Po ustaniu powyższego zatrudnienia od dnia 1 września 2017 roku do dnia 17 stycznia 2018 roku wnioskodawczyni jako osoba bezrobotna pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Zaświadczenie o okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz o dalszym zarejestrowaniu jako osoby bezrobotnej wystawione zostało wnioskodawczyni przez Urząd Pracy w dniu 15 marca 2018 roku. W zaświadczeniu tym podano, że wnioskodawczyni w okresach rejestracji nie odmówiła przyjęcia propozycji pracy.

(dowód: zaświadczenie k. 10 – w aktach ZUS)

Wnioskodawczyni legitymuje się do dnia 31 sierpnia 2017 roku okresem ubezpieczeniowym w wymiarze łącznie 30 lat, 7 miesięcy i 3 dni.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 2148), zwanej dalej ustawą, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, 1292, 1321, 1428 i 1543), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 2 ust. 3 ustawy stanowi, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2)w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3)złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Natomiast w ust. 5 art. 2 postanowiono, że do okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1)okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2)okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 180-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego, uznając, że nie spełnia ona przesłanki z art. 2 ust. 3 ustawy, to jest, że nie pobierała przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych. Spełnienie przez wnioskodawczynię pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu. Niesporne są mianowicie przesłanki:

- posiadania odpowiedniego stażu pracy (wnioskodawczyni wykazała staż w ilości co najmniej 30 lat),
- wieku (wnioskodawczyni ukończyła 55 lat),
- rozwiązania stosunku pracy trwającego co najmniej 6 miesięcy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (u wnioskodawczyni ten stosunek pracy trwał od 1 marca 2017 roku do 31 sierpnia 2017 roku),
- zarejestrowania jako osoby bezrobotnej (wnioskodawczyni była zarejestrowana jako bezrobotna od 18 lipca 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku i następnie od 1 września 2017 roku)
- oraz złożenia przez wnioskodawczynię wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (zaświadczenie wydano w dniu 15 marca 2018 roku, wniosek o świadczenie złożony został w dniu 22 marca 2018 roku).

Natomiast ustalając okres pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku dla bezrobotnych organ rentowy uwzględnił wyłącznie okres pobierania tego zasiłku po ustaniu zatrudnienia u J. P., a więc ostatniego stosunku pracy, rozwiązanego wskutek likwidacji stanowiska pracy. Tymczasem do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 1 września 2017 roku do dnia 17 stycznia 2018 roku należy doliczyć także okres jego wcześniejszego pobierania, a więc okres od dnia 18 lipca 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku.

Wykładnia art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych powinna bowiem uwzględniać regulację dotyczącą nabycia prawa zasiłku dla bezrobotnych. Kwestie te regulowane są w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i z art. 73 ust. 1 wynika, że okresy pobierania zasiłku są limitowane. Z kolei zgodnie z art. 73 ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia, bezrobotny, który utracił ten status na okres krótszy niż 365 dni, między innymi z powodu podjęcia zatrudnienia, zachowuje prawo do zasiłku na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego. Z powyższego wynika, że 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie musi trwać nieprzerwanie, a jednocześnie nie warunkuje tego przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z literalnej treści powyższego unormowania wynika, że warunkiem

uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że ten 6-miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy. Powyższą interpretację art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2013 roku, sygn. akt I UK 559/12 (publ. L.), którego teza brzmi: „Świadczenie przedemerytalne przysługuje ubezpieczonemu, po spełnieniu innych warunków ustawowych, który pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych)”.

Również w uchwale z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie III UZP 2/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określony w art. 2 ust. 3 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Dokonując analizy przepisów powyższej ustawy, w tym w szczególności art. 2, Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Skoro zatem wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, to należało decyzję ZUS zmienić i przyznać świadczenie zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy, to jest od dnia następnego po dniu złożenia wniosku o jego przyznanie.

Z powyższych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.